

De Erschaffung van de Wält

(frej nq 1.Mos. 1,1 – 2,4)

Am Aafang van de Bibel steet,
dat Jøtt de Wält erschaffe hät.
Die Äęđ¹ wor kahl, die Äęđ wor läęsch²,
on nirjens hät sisich jet jewäęsch³;
Die Äęđ wor läęsch, die Äęđ wor kahl,
stoong onge Wawße⁴ övverall;
on rengserömm on wik on breet
mä⁵ sackedüüstere Donkelheet.

Su maat sisich Jøtt ze-ięsch⁶ ens Leet,
dat hä och senn kann, wat-e deet.
»E Leet soll aajønn!« sprooch-e schnäll,
on ooreblecklich wud-et häll.
»Isch deel dat einfach op on saach:
die Naat eß düüster, häll dr Daach!«
Am Qvend hät sisich Jøtt jedaat:
»Dat häßte rischtisch joot jemaat!«

Daachsdrop schoof Jøtt et Firmamänt,
wie me dat Hemmelszält och nännt.
Van du aa eß me sisich jeweiß,
wq ovve on wq onge eß.
Am Hemmel trock met Jøddes Sään
en decke Wolęk op für dr Rään.
Et qvends hät sisich Jøtt jedaat:
»Dat häßte rischtisch joot jemaat!«

¹ Erde ² leer ³ Wasser ⁴ bewegt ⁵ nur ⁶ zuerst

Am Mettwöch hät Jott kott äntschlosse
dr Wawbespejel senke losse,
bes he on dō dr Meeresboem ¹
su met on met zom Vürscheng koem.
Jetz konnt-e iesch bequem dat janze
äntstange Lank met Jröns beplanze:
met Bloome, Onkruk, Strüsch on Bööm.
Su joong dr drejde Daach erömm.
Am Qvend hät sisch Jott jedaat:
»Dat häßte rischtisch joot jemaat!«

Jott sprooch: »Et solle jetz äntstōnn
dr Mōond, de Stäere on de Sonn!
Dr Mōond fü naats, de Sonn daachsövvve,
dr Stäerehemmel qvvedrövvve!«
Jedaat, jedōnn - on eins, zwei, drej
wor at dr viēde Daach vrbej.
Am Qvend hät sisch Jott jedaat:
»Dat häßte rischtisch joot jemaat!«

Am fönefde Daach schoof Jott die Diere,
die all em Wasser existiere,
on Vüel ², die en de Hühde ³ steeje,
die duresch de Luēt ⁴ am Hemmel fleeje.
»Isch well jetz, dat et Nōwuchs jit,
ühr Eie läät on Jonge krit!«.
Am Qvend hät sisch Jott jedaat:
»Dat häßte rischtisch joot jemaat!«

¹ Meeresboden ² Vögel ³ Höhe ⁴ Luft

Dr säksde Daach wor komme, on
dɔ joɛf et zammelisch völl ze donn.
Ze-iesch sprooch Jɔtt: »Et soll op Erde
jetz och a Lank lebändisch werde!«
Koom hɔtte dat bej sisch jedaat,
dɔ wore all die Diɛr ¹ jemaat,
die loofe, krabbele on ränne
on su-n, die bluuß mä kruffe könne.

»Nu lɔmme ² ens de Mensche maache,
dat se meng Schöpfung he bewahre!
Se solle ähnlisch sen wie isch
on herrsche övve dat Jediɛsch ³!
Em Hankömdriene schoof-e jau ⁴
ze-iesch dr Mann on dann de Frau.

Hä säant die Zwei on sprooch sudann:
»Ühr sollt ene Pöngel Kenge ⁵ han.
Isch well, dat ühr die Äɛd bewonnt
on üsch die Diɛre ongestɔnt ⁶.
Van jrön Jemöös on Qbs on Beere
sollt ühr üsch jede Daach ernähre.
Die Diɛre ävve frässe Bläɛ ⁷.
Dat hant die usjesprauche jäɛ ⁸.«
Am Qvend hät sisch Jɔtt jedaat:
»Dat häßte siɛ ⁹, siɛ joot jemaat!«

Am sebbede Daach doong Jɔtt ens nüüß
on laat de Häng en senge Schüß ¹⁰.
Hä sprooch: »Et soll va Aabejenn ⁷
dr sebbede Daach jehellisch sen!«

Dat wor die Schelderung, wie Jɔtt
de janze Wält erschaffe hɔtt.

¹ Tiere ² lasst uns ³ Getier ⁴ schnell ⁵ viele Kinder
⁶ unterstehen ⁷ Blätter ⁸ gern ⁹ sehr ¹⁰ Schoß
¹¹ von Anbeginn